

Dovoljenje je podelil še celo sam sultan. Ta dogodek se skoraj tako glasi, kakor ko bi slo za zadevo kake slovenske sole v kakem mestu, kjer vladajo Nemci ali Lahi.

Ni čudo, da je vsled takih dogodkov krščansko ljudstvo razburjeno in si išče samo pomoči. Posebno razjarjeno je ljudstvo v kosovskem okraju. V Skoplji so trije kristjani na ulici napadli — namestnika poglavarja kosovskega okraja. Je to Daniš effendi — katoličan. Nastavljen je bil l. 1896, da brani krščanske zadeve. Turki ga niso nikamor klicali in on se ni usiljeval in ni se tako brugal ne za kristjane ne za Turke. Ako tedaj kristjani tako delajo z namestnikom poglavarjem, kaj si še dovolijo v drugih slučajih. V istem kraju je bil napravljen napad na poslopje sodnijsko in policijsko. V pravem času so še zapazili bombo in nesrečo odstranili. Sumničijo seveda kristjane. Turški vojaki prodajajo od nekdanj tabak, ki ga dobivajo. V zadnjem času se je pripetilo, da so kristjani, ki so ta tabak kupili, oboleli in nekateri umrli. Misli se, da je bil tabak prepariran za kristjane s strupom. Oboroževanje se tudi na turški strani nadaljuje. Turki pravijo, da bo vojska za gotovo. V kosovskem okraju je do sedaj mobilizovanih 11 polkov. Na bulgarsko in srbsko mejo pošiljajo Turki svojim podnikom pomoč in strelivo. Še večje priprave se gode v okrajih: solunskem, bitoljskem in janinskem.

Povsod diši po smodniku!

## Državni zbor.

Dunaj, 24. februarja 1903.

Vojaška predloga sprejeta.

Dr. Körber ima srečo. Malokdo je pričakoval, da bo poslanska zbornica tako kmalu rešila vladni predlog, s katerim se nalagajo nova občutljiva bremena avstrijskim narodom. Že zadnjič smo povedali, da se je ob posvetovanju v odseku zastran vojaške predloge dozdevalo, da se predlog ne sprejme. Toda ker je vlada napela vse moči, je vojni odsek z večino štirih glasov vojno predlogo sprejel (z 18 glasovi proti 14). Slutilo se je takrat, da utegne ta predlog dobiti v poslanski zbornici večino kakih 8 do 10 glasov, da bo pa predlog v zbornici sprejet z večino 109 glasov, tega ni do zadnjega nihče pričakoval. To pa se je zgodilo na ta način, da so vse

stranke, katerih zastopniki so v vojnem odseku glasovali za predlog, zanj glasovale tudi v zbornici. Zraven tega pa, da so dve stranki, katere so glasovale v odseku proti predlogu, v zbornici glasovale za predlog in da se je jedna stranka, katere zastopniki so glasovali v vojnem odseku proti predlogu, v zbornici zdržala glasovanja. Za vojno predlogo, toraj za povikšanje števila vojakov, so glasovali Poljaki, nemški narodnjaki, nemški naprednjaki, krščanski socijanci, veleposestniki in nemška katol. stranka. Proti predlogu so glasovali socijalni demokrati, Italijani, Vsenemci, Čehi. Glasovanja pa so se zdržali člani »Slov. zveze«. Vladni predlog je bil torej sprejet z 217 glasovi proti 108 glasovi. To se je zgodilo ob 2. uri popolnoči pretečeno soboto, 21. februarja.

Vojaške olajšave.

Preden se je v zbornici vršilo glasovanje o vojnem predlogu, je deželnobrambovski minister grof Welsersheimb obljubil, da se bojo po novem zakonu zamogle dovoljevati v potrebnih slučajih večje olajšave, kakor je to bilo mogoče do zdaj. Obenem je izjavil, da te njegove obljube niso prazne in lepe obljube, ampak to se boode tudi v resnici izvrševalo. Toraj kaj se bo olajšalo? 1. Orožna vaja v 12. službenem letu bo odpadla že zdaj, izvzemši v gotovih slučajih. 2. Rezervisti v 11. službenem letu se bodo pozvali k orožnim vajam samo le, kadar bo velika potreba. 3. Stvari, katere se potrebujejo za armado, se bodo večinoma naročevale brez posredovalcev naravnost pri proizvajalcih. 4. Takim kmečkim sinovom, kateri se neobhodno potrebujejo doma, se bo dovolil predčasni dopust. 5. Skrbelo se bo, da bodo zamogli vojaki v svoji službi tudi verske dolžnosti spolnovati. 6. Zastran dvoboja je minister obljubil, da se bo nekaj v tej zadevi ukrenilo. 7. Kar pa zadeva 2letno aktivno službovanje, ni mogel minister nič gotovega obljubiti. 8. Predložila se bo v kratkem nova postava zaradi preskrbljevanja vojaških vdov in sirot. 9. §§ 33 in 34 vojne postave se bota že zdaj tolmačila tako, da se bo ustreglo opravičenim željam kmečkega in obrtniškega stanu. 10. V kratkem se bo predložila nova postava zastran vojaških taks, po kateri se bojo najnižjim razredom dovolile velike olajšave, v višjih razredih (pri bogatejših) pa se bodo te takse znatno povišale. 11. Predložila se bo nova vojaška kazenska postava tako,

spolnovala svoja opravila ter bila izdatna podpora očetu.

Njeno edino razvedrilo, če se more to sploh tako imenovati, je bil sprehod na pokopališče k mami. Nekega večera je klečala tam globoko zatopljena v molitev in ni opazila zalega vojaka, ki je korakal po cesti na pokopališče ter jo opazoval. Ko se vzdigne, da bi šla domov, ga zapazi.

Bil je Jurij.

»Marica«, reče Jurij ter ji pomoli roko v pozdrav.

Njej pa je prišlo to tako nepričakovano, da je stala kot okamenela. Rudečica ji oblije lica, oko se ji radosti zažari in v veselim krikom »Jurij!« se mu vrže v naročje.

Prisrčno jo je mladenič objel na grobu njene matere, in oba z Marico sta potem pokleknila in prosila na grobu matere blagoslova. Potem sta šla roko v roki v vas.

\* \* \*

Gotovo se že bralec veseli vesele združitve in privoljenja starišev v zvezo dveh ljubečih se src. Oboji stariši bili so sedaj zadovoljni in pol leta pozneje praznovala se je gostija, kakoršne še vaščani niso videli. Povabljeni je bila cela vas brez razločka med »Gornjimi« in »Spodnjimi«, kjer so se popolnoma sprijaznili. Jurij in Marica pa sta živela srečno in zadovoljno ter vzorno gospodarila na obširnem posestvu. Saj sta v mladosti mnogo pretrpela.

da bo obdolženi si mogel najeti zagovornika in se bo obravnava vršila javno. 12. Tisti, ki so poklicani v vojake, pa imajo napraviti daljšo pot, bodo dobili primerno odškodnino. 13. Mučenje vojakov se bo kolikor mogoče omejilo. 14. 5200 vojakov se bo vsako leto pred časom domu odpustilo in sicer takih, ki so pri gospodarstvu nujno potrebni. 15. Certifikati ali spričevala, da je vojak dovršil svojo vojno dolžnost, se bodo dajale brezplačno. 16. Odškodnina za škodo, ki se napravi pri vojaških vajah, se bo v boljši meri izplačevala in minister je izrecno povdarjal, da posestniki, kateri so vsled vojaških vaj zadržani pri obdelovanju polja, imajo pravico terjati primerno odškodnino za zamujeno delo. 17. Glede orožnikov (žandarjev) je minister izjavil, da morajo svojo službo nepristransko izvrševati.

„Slovanska zveza“.

Gotovo se je čudno zdelo marsikom, ko je čital, da sta zastopnika »Slovanske zveze« v vojnem odseku glasovala proti vojni predlogi, a v zbornici so se vsi člani te zveze zdržali glasovanja. Vzrok tega postopanja je iskati v klubovih razmerah. Preden kakor sta gg. dr. Ploj in Pogačnik glasovala v vojnem odseku zastran brambovskega zakona, je sklenila »Slovanska zveza« v svojem klubu in sicer z enim glasom večine, da morata glasovati proti novemu zakonu. Ko se je potem zopet v klubu posvetovalo, kako naj glasujejo člani »Slovanske zveze« v zbornici, je 9 članov »Slov. zveze« glasovalo za to, da se vojni zakon odkloni, toraj da klub glasuje tudi v zbornici proti vojnemu predlogu, a 9 poslancev je bilo za to, da se »Slov. zveza« zdrži glasovanja v zbornici. V takih slučajih, pri enakem številu glasov, odločuje predsednik. Ta pa je odločil, da se člani »Slov. zveze« zdržijo glasovanja.

## Dopisi.

Iz Pekla. Kakor sem vam, gospod urednik, zadnjič obljubil, sporočam Vam sedaj o svoji lovski sreči na Radoslavskem lovu. Znam, da me boste vprašali, kako je kaj z obljubljenim pečenko; pa le počasi, gospod urednik, videli boste, da mene popolnoma krivda ne zadene, da nisem mogel svoje besede izpolniti. Je pač že res: lovec je naj-srečnejši, kadar se spravlja na lov, že celo noč se mu poprej sanja o tolstih prepelicah, jerebicah in pa o brzonogih zajcih. Tako sem tudi jaz o svoji lovski sreči prezgodaj sanjal ter v domišljiji gledal kar cele kupe pobite divjačine. Dan pred lovom sem oglel skrbno svojo »flinto«, ki že od francoske vojske nad pečjo visi, stresem iz nje mrtve muhe in pajke, ki so se prav udobno v nji udomacili ter jo namažem od znotraj in zunaj, kakor sem videl to delati druge lovce. To Vam je orožje, ta »flinta!« Malo je res daljša, kakor so zdaj že te nove, a poka pa poka, kakor ta mali cerkveni možnar. Cenov stric so mi dali poln »rožič pünfra« in Majcen, tisti, ki ume »rekurze« delati, pa kaki dve pesti »špriha«, zamotanega v »štajerca«. Tako, vidite, zdaj sem pa bil pripravljen za sipanje grenke smrti med gozdne prebivalce iz svojega orožja, kakor nekdanj grmeč Perun iz oblakov med uboga človeška bitja. Uberem jo čez Malonedeljo, kjer je ravno bralno društvo imelo zborovanje in volitev novega odbora, kar se je, hvala Bogu, brez vse nesreče izvršilo. Potem pa jo mahnem čez travnike v Reber, kjer sem pričakoval najboljšega uspeha. Vstavim se pri »püčovi mlaki«, napnem petelina ter začnem prežati pazljivo na vse kraje. Čakam eno uro, dve, tri, toda zajca in kake druge zverjadi ni od nikoder. I nu, si mislim, zajcev ni, grem pa čez njive, pa ustrelim kako jerebico, kar bo tudi dobro za pod zob. Med potoma se domislim na Muhiča, ki mi že delj časa britev brusi, stopim

Akoravno so vsi plešniški mladeniči, ki so ostali vojaki, prišli večkrat domov na začasni dopust, — Jurija ni bilo nikdar. Zvesto je služil cesarja in stopal od stopinje do stopinje, kolikor je sploh mogoče kmetskemu mladeniču. Prišel je do narednika.

V.

Med tem se je v Plešnicah mnogo spremenilo. Prišel je čas novih volitev za župana in zgodilo se je, kakor je povedal Jurij. Vkljub vsemu naporu in agitaciji »Spodnjih« so zmagali »Gornji«. Jurijev oče je postal župan.

»Spodnji« so morali prepustiti oblast »Gornjim« in so bili veseli, če jih »Gornji« niso več nadlegovali.

Lep železen mostič se je postavil, ki je slonel na trdni kamneni podlagi in tudi mnogo drugih, za vse vaščane koristnih naredb se je uvedlo.

Prejšnji župan se je odtegnil svetu in živel le za svoje gospodarstvo. Na tihem se je jezil, ali izdal te nevolje ni nikomur, niti svojim najboljšim prijateljem ne. »Razbijač« se je oženil z neko bogato vdovo iz sosednje vasi in pozval Smrekarja in Marico na gostijo. Oče se je odzval vabilu, Marica pa ne, kar seveda ni bilo nič čuda.

Ubogemu dekletu se je poznala žalost na obrazu. Stene njene sobice so bile priča mnogim solzam, ki so močile lepo lice, videle mnogo prečutih noči in slišale globoke vzdihne, vendar ni nikomur izdala svoje srčne bolesti, tudi očetu ne; mirno in vestno je

k njemu, pa ga ravno ne najdem doma, pač pa sem našel cel kup »Štajercev« na mizi in še celo svojo britev sem dobil v »Štajercu« zamotano. Slabovoljen grem dalje ter se oglašim pri Kuharovem Toneki, ki je ravno nekaj na mašin »štepala«. Ker je »gemajnerat«, povprašam ga, kedaj bodo že pri mlini most delali, zaradi katerega se z Radoslavci pisano gledajo. Bil je slabovoljen, jezil se je, da je »Štajerc« naročnino zvišal, svoje obljube pa, da bi bil povečan, ni spolnil. »Prav je tako! naj vas le beli ta »Štajerc«, boste že prišli enkrat k pameti, da boste sprevideli, da je ptujskim gospodom friško figo za kmetijski stan«, tako sem mu jo zabrusil, potem pa sem odšel k Bajsovemu Johanu, da se pogodiva za one nove škornje. No, pa mislite, da je bilo kaj, nič! Saj ne utegne šivati, ker mora »Štajerca brati. Da bi me čuri muri, danes sem mislil dobiti imenitno lovsko pečenko, pa naletim le na same »giftne krote«. Vkljub temu pa vendar nisem malodušno obupal, marveč sem še pazljiveje kukal in lukal, kje bi se dala moja lovška spretnost praktimirati. Kar si domislil, da bi bilo dobro kupiti v štacuni Korošakovega Jakopa nekaj kresilnega kamna, ker te presnete žvepljenke so dandanes skoro vse za nič. Kako le ta spak kljubuje, če človek po noči tako malo natrkan domov pride, to se reži in obližuje, da vsaka ugasne. Ko pridem v štacuno, kresilnega kamna ne dobim, pač pa spet cel kup »Štajercev«. Ej, Jakec, slabo blago dobivaš iz Ptuja, iz tega ne bo nič! — Idem dalje ter se pri Ostršovem Lujziki vstavim. To vam je »kunšten« človek, zato so si ga pa tudi Radoslavčani za šolskega zastopnika izvolili. Najdem ga pri »Štajercu«; ravno je študiral, da bi bilo boljše, če bi se »Štajerc« z belimi črkami na črn papir tiskal. Zdaj pa le dalje! V obližji, kjer je toliko krapovic, tam se poštena lovška divjačina ne zdrži. Nabrišem jo čez šumo na veliko cesto, kjer srečam ravno »Topolnjakovega« dedeka, ki so si od Šebjanovega Vaneka pod pazduho »Štajerca« nesli. No, nič nisem povedal, pa tudi zdaj ne povem, pa nekaj sem si vendar le mislil potihoma! Zdaj pa le v »kapajčno grabo«, tam bo bržkone kaj za strel. Pri Bukovnici najdem Kosovega Draša in Pranfolovega Japeca, ki sta zamišljeno vsak svojega »Štajerca« gledala, da me nista niti opazila. Tako, zdaj pa je solnce zašlo, v temi pa naj človek strelja, če more; lačen in žalosten sem šel nad Godemarce in Bodislavce s prazno torbo v svoj priljubljeni Pekel domov. Ostanem Vam tedaj obljubljeni pečenko za sedaj dolžen, kar mi blagovolite oprostiti. Vrniti pa moram »Štajercu« dopisniku iz Moravec nekaj tem potom. Dragi dopisnik, torej, saj te poznamo vsi; list nisi iz našega loga, veter te je prinesel k nam. Za kmeta se izdajaš, pa nisi kmet, pa gospod tudi ne, če si baje tudi hodil »Štajerca« urejevati. Ob času, ko se je obhajal pri Malinedelji sv. misijon, izbruhnil si v »Štajercu« strasten dopis, v katerem si smešil č. gg. misijonarje in sv. spoved, da se je vsakemu gabilo. Oblatil in onečastil si s tem javno našo faro; klepetaj nekaj o klerikalcih in naprednjakih, pa vendar nimaš niti pojma ne o enih ne o drugih. Ne, ni še napreden kmet ta, ki psuje duhovstvo in smeši verski čut dobrega ljudstva. Poglej Slanovega Lovra, on je napreden kmet; on se trudi, glej, pri izboljšanju travnikov, vinogradov in zivinoreje, to je naprednost kmetijstva; kje pa imate vi Moravski »Štajercijanci« kaj pri vaših kmetijah naprednega pokazati. Puščavniku očitaš bedastočo, pa ne pomisliš, da pregovor pravi: Bedak misli, da so na svetu sami bedaki! Kar se tiče Turka na steni pri Štupici, videl sem ga prej kot ti, a sv. Blaž je pa bil tudi slikan na »svišlih«, ako ti je ta izraz bolje znan; toda pri prenovljenju hrama so ga prebelili. Vidiš torej, da imaš še tudi ti v svoji butici dokaj praznega prostora, kamor bi sv. Duh lahko dosti položil, ko je nesel svoje darove mimo tebe. — Tako, zdaj pa z Bogom! Prihodnji teden

sem povabljen v Tomaževsko faro, od koder Vam hočem ob priliki kaj več poročati.

»Puščavnik iz Pekla.«

**Iz Žabjegrada.** Kakor najbrže veste, gospod urednik, ne stanujem sicer v Žabjemgradu, temveč samotarim na Plešivcu, a nesreča je hotela, da moram ravno zdaj tukaj bivati, ko ima sv. Uršula najlepšo belo obleko. Kaj pa je vendar temu krivo, da bivam zdaj v Žabjemgradu, tako se povprašuje celi svet, ki me pozna daleč na okrog kot plešivskega samotarja? — To se je pa zgodilo tako-le:

Celi teden sem opazoval s Plešivca, da se v Staremtrgu pri Petriču čudno iz dimnikov kadi, zraven pa me je vedno pikalo nekaj v nos, kakor da bi se tam krapki pekli, najbrže za ono gostijo, katero je že moj dobri prijatelj, Žabjegrški orgljar, omenil dne 5. t. m. Polasti se me nepremagljiva želja po krapih, kar sline se mi cedijo po njih. Pa kako si hočem pomagati, ker mi vsega primanjkuje, kar je potrebno pri krapih?

Ne premišlujem dolgo. Urno na noge in v Slovenjigradec. Brž si nakupim vsega potrebnega, potem si pa privoščim v zadružni gostilni dobro kosilce. Krčmar mi zraven ponudi neko dalmatinsko vino z imenom »Blutwein«. »Tristo medvedov! temu vinu je pa menda res kri primešana, da je tako temno rdeče«, rečem na glas, sam pri sebi sem si pa mislil, da je zelo nespametno, piti po slovenskih krajih tuja vina. Štupar, dobri krčmar, me pa hitro potolaži, češ, vinu ni primešane nič krvi, ampak vino se v kri spremeni, kakor hitro je človek povžije. Ker imam malo krvi, je pa spijem nekaj četrtnik več, kakor bi je bil sicer. Ves srečen, da imam sedaj dosti krvi, se polagoma pobiram domov. Stemmilo se je že, ko grem iz Slovenjigrada. Vročča glava, tudi težke, a vendar brze noge, vse to mi je kazalo prednosti Dalmatinca. Nebeško dobre volje grem skozi Staritrug, a ne na Plešivec, temveč v Žabengrac k svojemu dobremu prijatelju orgljarju. Pot pelje skozi neko grabo, ki se začne kakih pet minut od Petriča. Zvižgam si in pojem — »da bi te sam peklenščak! Kaj pa je to?« — Klečim na mrzlem, trdem ledu, klečim tako dolgo, kakor v cerkvi že gotovo pol leta ne. S silo se spravim zopet na noge, prižgem vžigalico, in glej, kako daleč ti nese oko, samo ledena cesta, in sicer toliko ledu, kakor ga že zdavnej nisem videl nakupičenega. Dolgo nisem mogel pregledovati in presojevati te poti, zakaj skeleče rane so me preganjale k prijatelju. »Prav se ti zgodi«, karam samega sebe, »zakaj pa hodiš po noči domov. Ko bi po dnevu hodil, bi gotovo videl kako tablo z napisom: »Kremplizer oder 3 fl. Strafe«. Z največjo silo pritolčem k prijatelju. Dobro se mi je zdelo, da ni luči prižigal, ko mi je pokazal, kam naj ležem. Drugo jutro pa skače prijatelj po svoji sobi, se smeje, reži, krohoče, kakor bi bil zblaznil. »Kaj pa ti je vendar«, ga vprašam nekoliko nevoljen. Toda njegovega smeha ni bilo ne konca ne kraja. Slednjič mi vendar drži pred moje obličje nekaj ogledalu podobnega. Hitro se zgrabim za nos. Bil je tak kakor star šoln. Torej tudi moj nos je trpel, ne samo kolena, zraven se pa silno hudujem, zakaj se led ne spravi s ceste. »Prijatelj«, pravi tovariš, »ali ne veš, da si je Švajgar novo ledenico postavil? Lani si je iz tiste grabe napeljal vodo v svojo kuhinjo in tudi v sobe, letos si pa baje misli še led napeljati v ledenico.« »Da pa Petriča, Španžela ali Rudl-na sedaj Švajgarja imenuješ, to pa vendar ni prav«, rečem jaz. »On sicer raje molči, kakor pa marnva, a zaradi tega mu pa ni treba nemških priimkov vsiljevati.« »Ne ne, to ni tako«, pravi tovariš, »župan Petrič je kupil Švajgerhof od Švajgerjeve Ričike.« »Čudno, da je on to kupil.« »Kakor veš, ima Petrič tovarno ali fabriko, in dela tako strašno močno opeko iz cementa, da ti ne bo treba svoje bajte do sodnega dne prekriti, če jo zdaj z njegovo opeko pokriješ. Vse izvrstno napreduje v Petričevi tovarni, le svojih uradnikov in delavcev nima nikamor spraviti pod

streho, radi tega pa je kupil Švajgerhof, da bodo imeli potem pri njem stanovanje.« Kdor zna pa zna. — Za danes naj bo dovolj, samo to vas prosim, gospod urednik, naznanite mi v svojem cenjenem listu kako dobro mazilo za krvava kolena in raztolčen nos; jaz Vam bom pa potem še nekaj poročal o Žabjemgradu, posebno pa o občinski cesti, ki je tako gladka, da se naše žabe s peciklom vozijo po njej. — Srečno!

Plešivški samotar.

## Razne stvari.

### Iz domačih krajev.

Slovensko društvo priredi svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 15. sušca 1903 ob 3. uri popoldne v dvorani »Narodnega doma« v Mariboru. Na dnevnem redu je: 1. poročilo državnega poslanca o političnem položaju, 2. poročilo o slovenskem vseučiliškem vprašanju, 3. poročilo odborovo, 4. volitev novega odbora, 5. slučajni predlogi in nasveti. — K obilni udeležbi vabi

odbor.

**Nemška nesramnost.** Zadnja »Marburgerica« piše zopet predrzno nesramno o spodnještajerskih Slovencih. Ona pravi, da je v mariborskem okrožnem sodnijskem okraju v enem letu več hudodelcev nego v največjem nemškem v desetih letih skupaj; ljudje, ki morijo svoje otroke, ki jih pečejo in pojedjo, se baje težko najdejo pri najbolj nemokanih narodih tako gosto posejani, kakor pri Slovencih; pripoveduje svojim nemškim bralcem, da je pri Slovencih navada, da možje, tasti in zeti morijo svoje žene, jih sesekavajo ter dajejo svinjam jesti; na Slovenskem se nahajajo okraji, kjer je človek v vednem strahu za svoje življenje. Slovenci, tako piše list o Vas, katerega vzdržujejo nemški meščani, uradniki, trgovci in krčmarji. Da se slovenski narod tako nesramno in podlo sramoti, dopuščajo ti nemški stanovi brez vsakega obotavljanja! Na naših slovenskih tleh postajajo ti ljudje tako ošabni in predrzni! Slovenci, ali hočete to brez ugovora prenašati? Ali se daste tako zasramovati od ljudij, kateri jedo vaš kruh? Ali nimate res nič več ponosa v sebi? Terjajmo slovenske uradnike, podpirajmo svoje slovenske trgovce in krčmarje! Zahtevajmo odločno, da se vržejo iz vsake trgovine in krčme listi, ki tako nesramno in sovražno pišejo o Vas! Slovenci, na lastnih tleh se ne dajmo blatiti!

**To je kri vaše krvi!** O morilecu Weindingerju piše zadnja »Marburgerica«, da je Slovenec. Nemci pa bodo to verjeli! Resnica pa je, da je ta morilec rojen Gradčan in da je Nемец! Mi bi lahko omenjenemu listu vrnili nesramnost ter rekli: Take nositelje omike pošiljate Nemci med nas, kakor je Weindinger, a mi tega nočemo! A neresnico, da bi bil ta morilec naš rojak, odločno zavračamo! Prišel je med nas le krast in klat! Imejte ga vi, kajti on je kri iz vaše krvi!

**Ropar Weindinger vjet.** V soboto 21. t. m. so vjeli v Cogetincih glasovitega roparja Mihaela Weindingerja, radi katerega je živel vse prebivalstvo Slovenskih gor in velikem strahu in radi katerega je bilo orožništvo na nogah noč in dan. Skoro štiri tedne so ga iskali, pa zasledovanec je imel dobra skrivališča v različnih kolarnicah in šupah. V noči od 20. na 21. t. m. je udr